

III

Temat: Początki chrześcijaństwa.

W pierwszej połowie I wieku n.e w podbitej przez Rzymian Palestynie swoje nauki głosił Jezus z Nazaretu, nazywany później Chrystusem. Jezus nauczał wśród mieszkających tam Żydów, że najważniejsza jest miłość do jedynego Boga oraz bliźnich. Obiecywał zbawienie i życie po śmierci wszystkim, którzy będą postępować zgodnie z jego naukami. Nauki Jezusa były rozpowszechnione przez apostołów – jego najbliższych uczniów. Głosili oni, że mistrz zmartwychwstał i udzielał chrztu jego kolejnym wyznawcom. Dzięki ich działalności nowa religia nazywana chrześcijaństwem rozprzestrzeniła się poza Palestyną.

Pierwsi chrześcijanie skupiali się we wspólnotach, czyli gminach. Na ich czele stali biskupi.

Liczba gmin rosła szybko początkowo głównie we wschodniej części imperium. Z czasem chrześcijaństwo pojawiło się na innych terenach, również w Rzymie. Według tradycji pierwszym biskupem rzymskim był apostoł Piotr. Jego następcy z upływem wieków zyskali zwierzchnictwo nad wyznawcami chrześcijaństwa na całym świecie, którzy tworzą Kościół czyli wspólnotę wiernych. Kolejni biskupi Rzymu przyjmowali tytuł papieża.

Temat: Upadek Imperium Rzymskiego

Od III wieku n.e cesarstwu coraz bardziej zagrażały barbarzyńskie plemiona głównie Germanów zamieszkujących tereny dzisiejszych Niemiec i Belgii. Dla obrony przed nimi rozbudowano armię. Koszty ponosiło społeczeństwo, które musiało płacić bardzo wysokie podatki. Prowadziło to do buntów ubożających mieszkańców cesarstwa.

Problemom gospodarczym towarzyszył chaos polityczny. Dochodziło do ciągłych walk o władzę. Ambitni dowódcy legionów walczyli o tron cesarski, wykorzystując do tego podległe sobie oddziały. Na znaczeniu tracił Rzym, zyskiwał zaś Konstantynopol – miasto założone przez cesarza Konstantyna Wielkiego w miejscu greckiej kolonii o nazwie Bizancjum. W IV wieku n.e Konstantynopol został nową stolicą cesarstwa rzymskiego.

Następcom Konstantyna coraz trudniej było strzec granic państwa i zarządzać jego rozległym terytorium. W tej sytuacji w 395 roku n.e podzielono je. Powstało cesarstwo zachodniorzymskie ze stolicą w Rzymie i wschodniorzymskie ze stolicą w Konstantynopolu. Zachodnia część obejmowała kraje, w których przeważały język i kultura łacińska, podczas gdy we wschodniej część dominowała kultura grecka. W IV wieku n.e plemiona germańskie zostały zaatakowane ze wschodu przez budzących grozę wojowników z plemiona Hunów.

Nastąpił okres wielkiej wędrówki ludów, które przemieszczały się po terytorium całego cesarstwa. Chociaż Hunowie zostali ostatecznie pokonani, osłabione cesarstwo zachodnie nie było już w stanie bronić się przed kolejnymi plemionami barbarzyńskimi. Łupem barbarzyńców padła również Italia i miasto Rzym.

W 476 n.e jeden z barbarzyńskich wodzów pozbawił korony ostatniego cesarza Romulusa Augustulusa. Położył tym samym kres istnieniu cesarstwa zachodniego. Historycy przyjęli to wydarzenie za symboliczny koniec starożytności.

Zadania domowe

Wymień przyczyny i skutki upadku cesarstwa zachodniorzymskiego.

Opisz kim byli apostołowie i jaką rolę odegrali w rozwoju chrześcijaństwa.